

Sygn. akt II AKa 392/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 grudnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Robert Wróblewski
Sędziowie:	SSA Jerzy Skorupka SSA Wiesław Pędziwiatr (spr.)
Protokolant:	Iwona Łaptus

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Marii Walkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 28 grudnia 2012 r.

sprawy **M. K.**

oskarżonego z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 27 sierpnia 2012 r. sygn. akt III K 441/11

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonego M. K. na rzecz Skarbu Państwa wydatki związane z postępowaniem odwoławczym oraz 600 zł tytułem opłaty za to postępowanie.

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy dla Wrocławia Fabrycznej oskarżył M. K. o to, że;

I. w okresie od 6 do 7 października 2010 r. we W. przy ul. (...) – działając wspólnie i w porozumieniu dokonali zaboru w celu przywłaszczenia z samochodu marki B. (...) o nr rej. (...) listew ozdobnych, zderzaka oraz innych elementów wyposażenia samochodu, czym spowodowali straty w wysokości 1.000 złotych na szkodę R. C. tj. o czyn z art. 278 § 1 kk.

II. w okresie od 19 grudnia do 21 grudnia 2010 r. we W. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu dokonali zaboru w celu przywłaszczenia z samochodu marki B. (...) o nr rej. (...) wkładów do lusterek bocznych, czym spowodowali straty w wysokości 1.400 złotych na szkodę T. M. tj. o czyn z art. 278 § 1 kk.

III. w okresie od 21 grudnia do 22 grudnia 2010 r. we W. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu dokonali zaboru w celu przywłaszczenia z samochodu marki B. (...) o nr rej. (...) lusterek bocznych zewnętrznych czym spowodowali straty w wysokości 200 złotych na szkodę A. F. tj. o czyn z art. 278 § 1 kk.

IV. w okresie od 9 stycznia do 10 stycznia 2011 r. we W. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu dokonali zaboru w celu przywłaszczenia z samochodu marki B. (...) o nr rej. (...) wkładów do lusterek bocznych, czym spowodowali straty w wysokości 2.600 złotych na szkodę P. A. tj. o czyn z art. 278 § 1 kk.

V. w okresie od 20 stycznia do 21 stycznia 2011 r. we W. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu dokonali zaboru w celu przywłaszczenia z samochodu marki B. (...) o nr rej. (...) osłony na felgę oraz lusterek bocznych zewnętrznych, czym spowodowali straty w wysokości 2.500 złotych na szkodę A. K. tj. o czyn z art. 278 § 1 kk.

VI. w okresie od 22 stycznia 2011 r. we W. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu dokonali zaboru w celu przywłaszczenia z samochodu marki B. (...) o nr rej. (...) osłon na felgi, czym spowodowali straty w wysokości 500 złotych na szkodę P. K. tj. o czyn z art. 278 § 1 kk,

VII. w okresie od 30 stycznia 2011 r. do 31 stycznia 2011 r. we W. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu, dokonali zaboru w celu przywłaszczenia z samochodu marki B. o nr rej. (...) zderzaka przedniego belki mocującej, dwóch reflektorów halogenowych, listew ozdobnych znajdujących się na zderzaku oraz tablicy rejestracyjnej, czym spowodowali straty w wysokości 6.000 zł. na szkodę B. D., tj. o czyn z art. 278 § 1 kk.

VIII. w okresie od 9 lutego do 10 lutego 2011 r. we W. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu dokonali zaboru w celu przywłaszczenia z samochodu marki B. (...) o nr rej. (...) listew bocznych oraz lusterek bocznych zewnętrznych, czym spowodowali straty w wysokości 600 złotych na szkodę E. O. tj. o czyn z art. 278 § 1 kk.

IX. w okresie od 16 lutego do 17 lutego 2011 r. we W. w rejonie ulic (...) działając wspólnie i w porozumieniu dokonali zaboru w celu przywłaszczenia samochodu marki B. (...) o nr rej. (...) zderzaka, lamp halogenowych i listew ozdobnych, czym spowodowali straty w wysokości 1.100 złotych na szkodę B. M. tj. o czyn z art. 278 § 1 kk.

X. w okresie od 17 lutego 2011 r. do 18 lutego 2011 r. we W. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu dokonali zaboru w celu przywłaszczenia z samochodu marki B. o nr rej. (...) listew ozdobnych oraz tablicy rejestracyjnej, czym spowodowali straty w wysokości 1.100 złotych na szkodę K. S. tj. o czyn z art. 278 § 1 kk

Wyrokiem z dnia 27 sierpnia 2012 roku w sprawie III K 441/11 Sąd Okręgowy we Wrocławiu, orzekł, że;

Uznaje M. K. za winnego tego, że w okresie od 6 października 2010 r. do 18 lutego 2011 r. we W. działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu dokonali zaboru w celu przywłaszczenia części z samochodów marki B. na szkodę różnych osób tj:

- w okresie od 6 do 7 października 2010 r. we W. przy uli. (...) – działając dokonali zaboru w celu przywłaszczenia z samochodu marki B. o nr rej. (...) zderzaka przedniego wraz z listwami i innymi elementami om wartości nie mniejszej niż 499,00 zł. na szkodę R. C.;

- w okresie od 30 stycznia 2011 r. do 31 stycznia 2011 r. we W. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu, dokonali zaboru w celu przywłaszczenia z samochodu marki B. o nr rej. (...) zderzaka przedniego, belki mocującej, dwóch reflektorów halogenowych, listew ozdobnych znajdujących się na zderzaku oraz tablicy rejestracyjnej, o wartości nie mniejszej niż 587,00 zł. na szkodę B. D.;

- w okresie od 9 lutego do 10 lutego 2011 r. we W. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu dokonali zaboru w celu przywłaszczenia z samochodu marki B. o nr rej. (...) listew bocznych o wartości nie mniejszej niż 25.00 zł. na szkodę E. O.;

- w okresie od 16 lutego do 17 lutego 2011 r. we W. w rejonie ulic (...) działając wspólnie i w porozumieniu dokonali zaboru w celu przywłaszczenia z samochodu marki B. o nr rej. (...) zderzaka, lamp halogenowych i listew ozdobnych, o wartości nie mniejszej niż 597,00 zł. na szkodę B. M.;

- w okresie od 17 lutego 2011 r. do 18 lutego 2011 r. we W. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu dokonali zaboru w celu przywłaszczenia z samochodu marki B. o nr rej. (...) 7 listew ozdobnych oraz tablicy rejestracyjnej o wartości nie mniejszej niż 49.00 zł. na szkodę K. S., tj. przestępstwa z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 278 § 1 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 kk po 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) zł.

Na podstawie art. 316 § 1 kk orzeka przepadek dowodów rzeczowych opisanych w wykazie na k. 829 pod poz. 10 i 11.

Na podstawie art. 231 § 1 kpk orzeka złożenie do depozytu sądowego dowodów rzeczowych oznaczonych w wykazie dowodów rzeczowych k. 342-343 nr I/121/11 pod poz. Nr 1-4 oraz 8, oraz k. 415 nr II/185/11 pod poz. 9.

Uniewinnia oskarżonego od pozostałych zarzucanych mu czynów.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z 70 § 1 pkt. 1 kk wykonanie orzeczonych kar pozbawienia wolności wobec oskarżonego warunkowo zawiesza na okres 5 (pięciu) lat próby.

Na podstawie art. 70 § 1 kk w okresie próby oddaje oskarżonego pod dozór kuratora.

Na podstawie art. 72 § 2 kk zobowiązuje oskarżonego do częściowego naprawienia szkody poprzez zapłatę kwoty 249,50 (dwieście czterdzieści dziewięć zł. i pięćdziesiąt groszy) na rzecz R. C. w terminie miesiąca od uprawomocnienia się wyroku.

Na podstawie art. 63 § 1 kk zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonych kar grzywny okresy zatrzymania i tymczasowego aresztowania od 19 lutego do 20 lutego 2011 r.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U z 1983 r. nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, w tym opłat w sprawie, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Wyrok powyższy na podstawie art. 425 § 1 – 3 k.p.k. i art. 444 k.p.k. zaskarżył w części tj. w pkt. I części dyspozytywnej wyroku – odnośnie uznania oskarżonego za winnego tego, że w okresie od 6 do 7 października 2010 roku działając wspólnie z Ł. P. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia z samochodu marki B. o nr rej. (...) (...) zderzaka przedniego wraz z listwami i innymi elementami o wartości nie mniejszej niż 499 zł. na szkodę R. C. obrońca oskarżonego.

Na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. i art. 438 pkt. 1 i 4 k.p.k. powyższemu wyrokowi zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania, mająca wpływ na treść wyroku a to:

- art. 4, 5 § 2 i 7 i 410 kpk – polegającą na wydaniu orzeczenia przy nieuwzględnieniu okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, rozstrzygnięciu wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów poprzez dowolną ich ocenę i nieuwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy, co w konsekwencji spowodowało uznanie oskarżonego M. K. za winnego tego, że oskarżony w okresie od 6 do 7 października 2010 roku działając wspólnie i w porozumieniu z Ł. P. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia z samochodu marki B. o nr rej. (...) 59x9 zderzaka przedniego wraz z listwami i innymi elementami o wartości nie mniejszej niż 499 zł. na szkodę R. C..

II. rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec M. K. kary.

Podnosząc powyższe w odniesieniu do zaskarżonego wyroku apelujący wniósł, aby Sąd Odwoławczy korzystając z uprawnień przewidzianych w art. 437 § 1 i 2 k.p.k.;

- zmienił zaskarżony wyrok i:

- wyeliminował z opisu, przypisanego oskarżonemu przez Sąd I instancji, czynu – zachowania polegającego na dokonaniu zaboru w celu przywłaszczenia, wspólnie i w porozumieniu z Ł. P., w dniu 6-7 października 2010 roku, z samochodu marki B. o nr rej. (...) 59x9 zderzaka przedniego wraz z listwami i innymi elementami o wartości nie mniejszej niż 499 zł. na szkodę R. C.,

- wymierzył oskarżonemu karę łagodniejszą,

- ewentualnie uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie jest bowiem oczywiście bezzasadna.

Zwrócić należy uwagę skarżącemu na rozbieżność między wskazywaną podstawą prawną skargi a treścią zarzutu oznaczonego jako I. Apelujący powołał, jako podstawę apelacji art. 438 pkt. 1 k.p.k., poza pkt. 4 tej normy. Przepis ten mówi o błędnych ustaleniach faktycznych, jako podstawie skargi apelacyjnej. Tymczasem treść kwalifikacji zarzutu sformułowana w pkt. I podnosi obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku. Jest to podstawa apelacji sformułowana w pkt. 2 art. 438 k.p.k. Uzasadnienie natomiast tego zarzut wskazuje, że apelujący nie zgadza się z ustaleniami faktycznymi Sądu orzekającego o popełnieniu przez M. K. czynu na szkodę R. C..

Jest oczywiście możliwa kumulatywne kwalifikowanie zarzutu i wywodzenie, iż z uwagi na błędy proceduralne Sąd I instancji dopuścił się w ich wyniku błędnych ustaleń faktycznych. I należałoby od podmiotu kwalifikowanego prawniczo oczekiwać prawidłowej redakcji treści skargi apelacyjnej, tego zaś obrońca M. K. nie uczynił. Mimo tego Sąd odwoławczy uznaje, że odnośnie sformułowanego w pkt. I zarzutu apelacyjnego należy odczytać go, jako kwestionującego ustalenia faktyczne, o dokonaniu kradzieży na szkodę R. C., wskutek błędów proceduralnych.

Nie sposób zgodzić się z twierdzeniem apelacji, iż Sąd I instancji dowolnie dokonał oceny materiału dowodowego i niezasadnie przypisał oskarżonemu popełnienie tego właśnie czynu wśród szeregu innych podobnych zachowań.

Jeśli zważyć, że oskarżony ten współdziałał w sposób ścisły z drugim sprawcą, a to Ł. P., który założył odpowiednie konto na portalu (...) i z tego konta oferował do sprzedaży kradzione elementy wyposażenia różnych samochodów zaś M. K. wynajął garaż w którym obaj oskarżeni przechowywali skradzione przedmioty to w żadnym razie nie można uznać, że dowolnym było ustalenie o współdziałaniu oskarżonego w popełnieniu kradzieży na szkodę R. C.. Tym bardziej, że wbrew stwierdzeniom apelacji to, że M. K. nie był użytkownikiem konta (...), z którego oferowano do sprzedaży skradziony pokrzywdzonemu mu zderzak nie oznacza, że jest to okoliczność, która wyklucza współdziałanie tego oskarżonego w dokonanym czynie. Użytkownikiem wszak był, współdziałający w kradzieżach z oskarżonym, skazany prawomocnie za to zachowanie Ł. P.. Jeśli nadto uwzględni się, że apelujący podnosi – niezgodnie z ustaleniami Sądu – iż pokrzywdzony nie rozpoznał swego zderzaka to argumentacja obrońcy oskarżonego musi być uznana, jako nieprzekonywająca o zasadności zarzutów błędów w procedowaniu przez Sąd i w ich wyniku niewłaściwych ustaleń faktycznych. Pokrzywdzony jednoznacznie stwierdził, że pierwszy spośród pokazanych mu przez użytkownika konta należącego do Ł. P., na fotografiach, zderzak był podobny do skradzionego mu, lecz już fotografie z drugim zderzakiem jednoznacznie pozwoliły mu stwierdzić, że to jest właśnie **jego** zderzak (k.186–189, 194, 195, 1468, 1469). Należy także pamiętać, że przecież Ł. P. opisując przestępczy proceder w którym wraz z M. K. uczestniczył podał, że obaj działali od października 2010 roku. Powiązanie tych wypowiedzi z zeznaniami mieszkających wspólnie z oskarżonym i jego kompanem stworzyło pełny obraz przestępczej działalności oskarżonego i uprawniało Sąd Okręgowy do przyjęcia, że oskarżony jest sprawcą przypisanych mu zachowań.

W żadnym razie nie można uznać, że oceny i ustalenia Sądu I instancji dokonane zostały z naruszeniem reguł obiektywizmu (art. 4 k.p.k.) wszak przecież M. K. zarzucono popełnienie 10 występków kradzieży zaś został on skazany za 5 takich zachowań. Sąd I instancji uznając brak wystarczająco przekonujących dowodów dających pewność, co do sprawstwa oskarżonego i uwzględniając jego postawę, gdy przeczył części z tych zarzutów uniewinnił go od popełnienia tych czynów. Tym samym nie tylko ocenił, że okoliczności przemawiające na niekorzyść oskarżonego nie są na tyle jasne i jednoznaczne, że zgodnie z regułą określoną w art. 5 § 2 k.p.k. nie mając pewności, co do sprawstwa oskarżonego rozstrzygnął rodzące się w tej sytuacji wątpliwości na jego korzyść. To, że oskarżony został skazany za zachowanie, kwestionowane w apelacji, mimo, że i w tym zakresie przeczył swemu sprawstwu nie może jeszcze oznaczać, że należało dać mu wiarę i tylko jego wypowiedzi mogą stanowić podstawę ustaleń. Oskarżony korzystał ze swego prawa, lecz Sąd w oparciu o wskazane dowody (zeznania pokrzywdzonego, informacje z serwisu (...), zeznania mieszkających z nim w krytycznym czasie współlokatorów) uznał jego wyjaśnienia za nieprawdziwe i postąpił zgodnie z regułami art. 7 k.p.k., a swoje stanowisko przekonująco uzasadnił (art. 424 § 1 k.p.k.). Odmienna ocena apelującego zmierzającego do przekonania, iż wyjaśnienia M. K. w zakresie w jakim przeczy on dopuszczeniu się kradzieży na szkodę R. C. nie przekonała i uznana została za polemikę z oceną Sądu. Ta zaś, jako zgodna z doświadczeniem życiowym, niesprzeczna z zasadami wiedzy, lecz przede wszystkim zgodna z regułami poprawnego rozumowania została zaakceptowana przez Sąd odwoławczy.

Z tych względów zarzut oznaczony, jako I oceniony został, jako oczywiście chybiony.

Nie podzielono także drugiego ze stawianych zaskarżonemu wyrokowi zarzutu rażąco surowego potraktowania M. K..

Prawdą jest, że oskarżony jest osobą młodą, lecz w chwili, gdy dopuszczał się przypisanych mu zachowań nie był już młodocianym, a sam młody wiek nie jest jeszcze przesłanką, która nakazuje wyjątkowo łagodne traktowanie sprawcy czynów przestępczych. To, że jest on studentem I roku Politechniki (...) (k.1454), o czym on sam wyjaśnił – choć informacje kuratora sądowego wskazują, że studiował on już na roku III, ale również był studentem II roku na Akademii (...) we W. – także nie może oznaczać, że z tego tytułu winien być traktowany w sposób szczególny, a wymierzona kara powinna uwzględniać zdarzenia przyszłe i niepewne jak ukończenie studiów i ewentualne kłopoty w uzyskaniu pracy. To przecież w pierwszej kolejności o takich perspektywach powinien myśleć sam oskarżony. Należy bez obawy o błąd przyjąć, że nie jest on osobą o obniżonej sprawności intelektualnej skoro studiuje na studiach politechnicznych, a mimo tego mając świadomość grożącej mu kary i jej skutków dla jego przyszłości dopuścił się przypisanych mu zachowań. To nie wszyscy wokół tego oskarżonego winni być odpowiedzialni za jego przyszłość, lecz on sam jest kowalem swego losu. To on w pierwszym rzędzie musi mieć świadomość, wyrządzonej innym szkody i konsekwencji swych postępów.

Oskarżony w żadnym razie nie zasługuje na wymierzenie mu kary łagodniejszej i przede wszystkim z krótszym okresem próby. Jeśli Sąd uznał, że pozytywnej prognozowanie wobec oskarżonego jest możliwe, a był ten Sąd uprawniony do postąpienia zupełnie inaczej, czego Sąd odwoławczy nie może zmienić wobec kierunku apelacji, to ustanowienie maksymalnego okresu próby jest jak najbardziej trafne.

Nie można pominąć istotnego faktu, jaki wynika z informacji o drodze życiowej oskarżonego. Wszak wobec niego, w dniu 19 stycznia 2011 roku, warunkowo umorzono postępowanie, także za czyn z art. 278 § 1 k.k. W tej sytuacji informacja o kryminalnej przeszłości oskarżony czyni twierdzenia apelującego o dobrej opinii o oskarżonym wysoce wątpliwymi, jego postawa dowodzi lekceważenia obowiązującego porządku prawnego. Fakt ten czyni zarzut oparty na pkt. 4 art. 438 k.p.k., jako oczywiście chybiony. Jeszcze raz podkreślenia wymaga okoliczność nie rażąco surowego potraktowania, lecz łagodnego postąpienia Sądu Okręgowego wobec oskarżonego reprezentującego taką postawę życiową.

Argumentacja apelacji w zakresie rozstrzygnięcia o karach wobec M. K. w żadnym razie nie mogła wpłynąć na zmianę orzeczenia Sądu Okręgowego w tej części.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych oparto na podstawie art. 634 k.p.k. i art. 635 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. i art. 8, art. 2 ust. 1 pkt. 4 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 roku, Nr 49, poz. 223 z p.zm.).

Wszystkie przytoczone wyżej rozważania doprowadziły do rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie Sąd odwoławczy.